

Enano con tres columnas, 1988

JUAN MUÑOZ

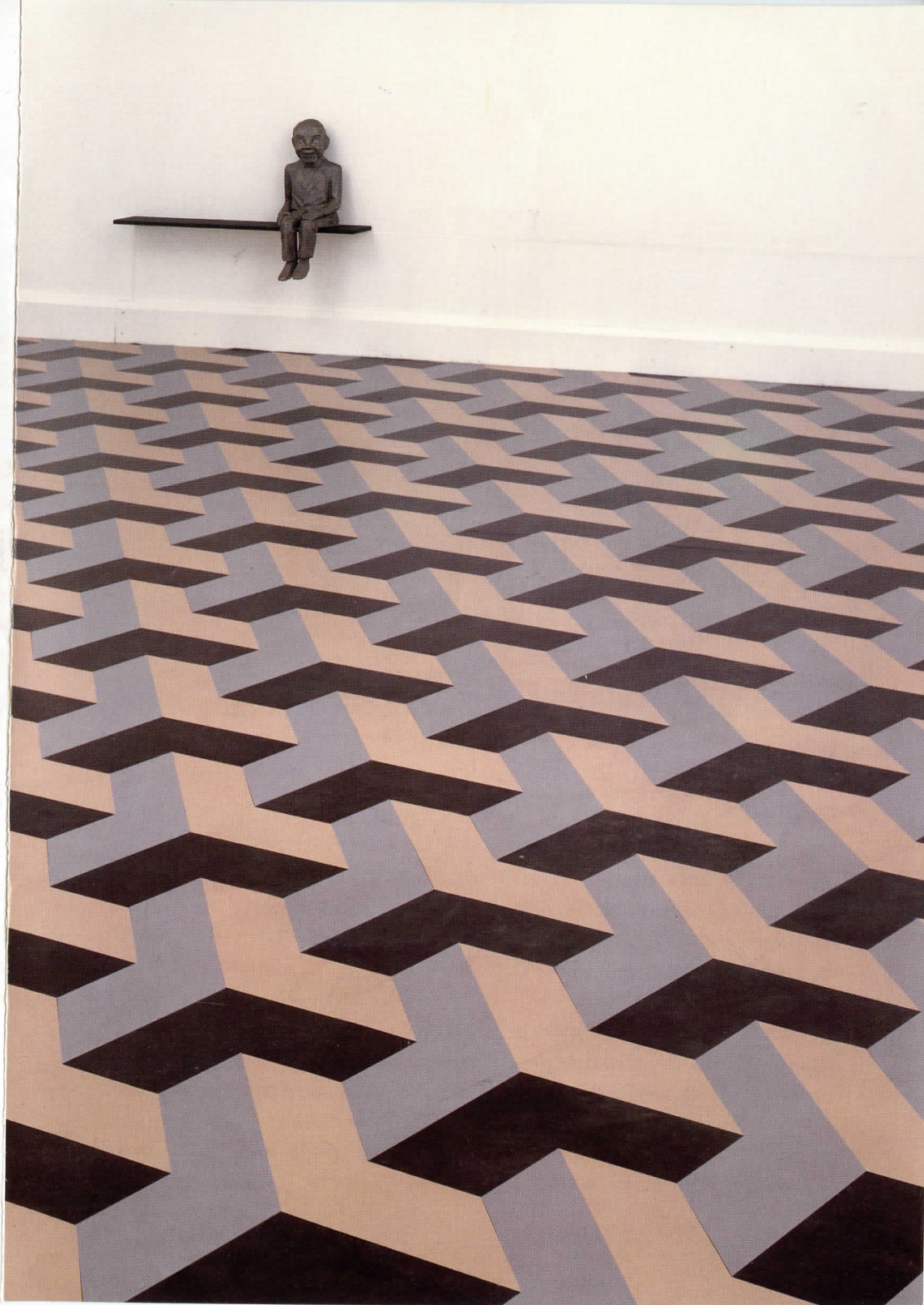
IVAM CENTRE DEL CARMÉ

10 abril / 28 juny 1992

Museu, 2 - València
Tel. (96) 391 26 93 / 391 63 04 - Fax (96) 392 10 94

De dimarts a diumenge de 12 a 14.30 y de 16.30 a 20 hores
Entrada gratuïta

 GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

De la identidad, 1987

La reflexió sobre l'espai on es desenvolupa l'existència de l'home ocupa un lloc central en l'obra de Juan Muñoz (Madrid 1953); les seues escultures, mai concebudes com a instal·lacions, proposen uns llocs per a recórrer amb la mirada, la veu i la memòria. Al mateix temps en constitueixen un decorat fix, com en el teatre clàssic, amb uns punts de vista variables.

La restauració de la figura humana plantejada per Juan Muñoz significa resoldre els problemes d'emplaçament, d'escenografia, i fins i tot de dramaturgia, perquè les seues propostes es concreten en uns itineraris a través d'unes arquitectures teatrals en què l'espectador troba un personatge, o espera la seua aparició. D'aquesta manera, la imatge de l'home, la seua figura, no l'home en

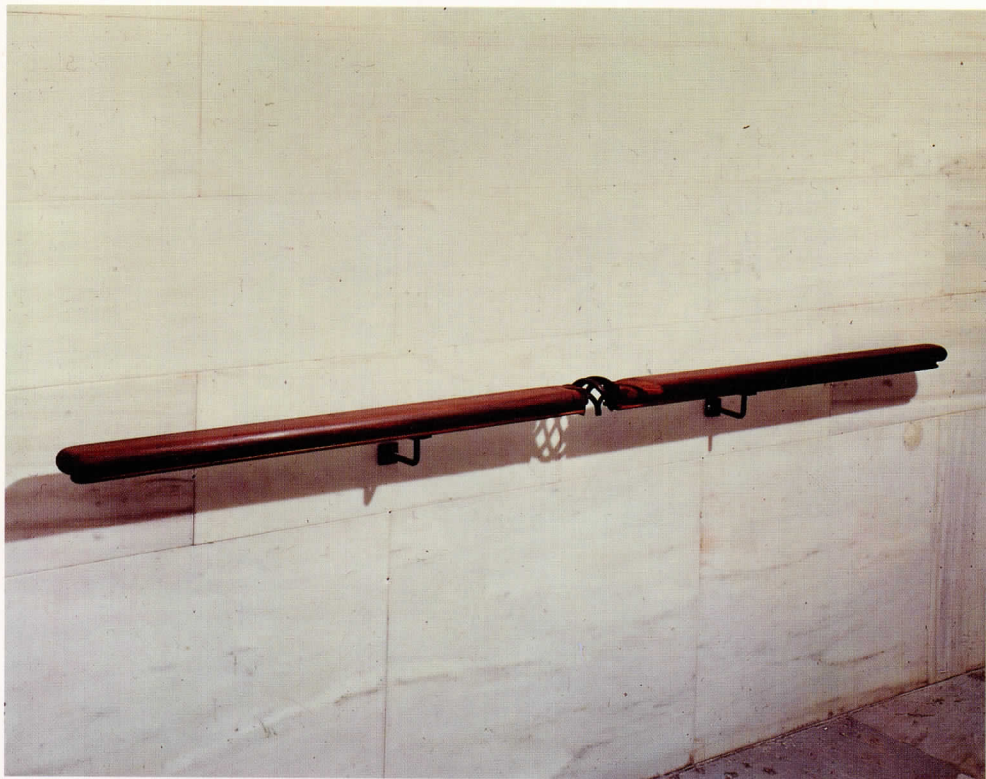
Portada: The wasted land, 1986

Gracias, 1988

A partir dels objectes que representen la poètica del quotidià, Juan Muñoz crea el lloc de l'escultura. El sòl, escena per a la imatge, li importa tant per la seua exactitud geomètrica com per la seua postergació indefinida. La seua importància és la del lloc de trànsit des del qual l'espectador s'enfrontarà a una obra sempre en procés, crític, de construcció i trobarà més possibilitats que les oferides intencionalment per l'artista, qui ha declarat al respecte:

“Jo veig una certa estranyesa en algunes escultures, quan com a espectador mantenen una certa altredat cada vegada que torne a elles. Despertem quelcom que jo no entenc. Sé que cada vegada que torne a elles estic al començament..., vull dir, que establesc un pont amb l'obra però l'altre costat se m'escapa.”

Pasamano favorito, 1987

si, és tractada com una constant de l'art, a l'igual de la natura morta o el paisatge. Conseqüentment, aquesta representació de l'home, en la qual se subratlla tant la seua presència o la seua absència, es relaciona amb els elements del seu espai quotidià: sòls, passamans, escales i columnes.

Juan Muñoz no creu que la funció de l'escultura siga inventar noves formes. Les seues obres són les d'un narrador d'històries que recorre a unes metàfores construïdes amb el llenguatge discursiu propi de l'escultura per a explicar allò que li preocupa. Així, ens remet a unes imatges que es poden reconèixer d'objectes que li interessin més per la seua materialitat que per la seua realitat, i cerca en ells solament el pertanyent a la mirada.

Pieza de conversación, 1991